

Bemærkninger til lovforslaget.

Skattekontrolloven er senest ændret ved lov nr. 24 af 21. januar 1976, jfr. Folketingstidende 1975-76 spalte 1590, 2279, 3398 og 4101, tillæg A spalte 1433, tillæg B spalte 323 og 371 og tillæg C spalte 177.

Formålet med det foreliggende lovforslag er at gennemføre en skattemæssig kontrol med bankindeståender m.v. og renter heraf i lighed med den eksisterende kontrol vedrørende lønindtægter m.v.

Efter lovforslaget skal pengeinstitutter m.v. hvert år uden opfordring give skattemyndighederne oplysning om størrelsen af ydede eller godskrevne renter i det foregående år, dato for rentetilskrivningen samt størrelsen af det indestående beløb ved årets udløb. Ordningen skal gælde for banker, sparekasser, andelskasser, postgirokontoret, bankier, vekselere og andre, der modtager indskud til forrentning.

Det er forudsat, at pengeinstitutterne i videst muligt omfang indberetter de nævnte oplysninger på magnetbånd eller lignende, således at skatteforvaltningen kan behandle de mange oplysninger ved hjælp af EDB-teknik. Derfor er det nødvendigt, at pengeinstituttet oplyser kontohaverens personnummer eller arbejdsgivernummer under kildekatteordningen (CIR-nr.). Som følge heraf pålægger lovforslaget kontohaverne en pligt til at underrette pengeinstitutterne om disse numre, og endvidere skal det offentlige have adgang til at underrette pengeinstitutterne om personnumre og CIR-numre. I tilfælde, hvor et indberettet personnummer er urigtigt eller mangelfuldt, vil statsskattedirektoratet kunne gøre brug af et søgesystem, der i et vist omfang kan udfinde personnummeret ad maskinel vej. Søgesystemet kan dog ikke generelt træde i stedet for kravet om, at pengeinstituttet oplyser personnummeret. Til belysning af det anførte kan det oplyses, at der ved udgangen af 1975 var ca. 11,5 millioner indlånskonti i banker og sparekasser, og at disse pengeinstitutter i tidens løb har fået kendskab til personnummer eller CIR-nummer for 40-50 pct. af den samlede kontobestand.

Hvis en kontohaver ikke giver de foreskrevne oplysninger, giver lovforslaget adgang til spærring af kontoen og — efter forudgående varsling m.v. — inddragelse i statskassen.

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. juli 1977 og have virkning for renter, der ydes eller godskrives i 1977 og senere år. Indberetning om indestående i banker og sparekasser m.v. skal første

gang gives om indeståender ved udgangen af 1977. Af praktiske grunde skal ministeren for skatter og afgifter dog kunne fastsætte særlige begrænsninger i oplysningspligten det første år. Det skyldes, at pengeinstitutterne har oplyst, at de det første år vil være ude af stand til at indberette alle de foreskrevne oplysninger i en form, der er egnet til EDB-behandling. Det gælder bl.a. for konti med bank- og sparekassebog samt konti, der er ophævet i 1977. Overgangsreglerne agtes fastsat efter forhandling med pengeinstitutterne; de nødvendige begrænsninger kan tænkes gennemført ved, at der for konti af den omtalte art sættes en forholdsvis høj undergrænse for størrelsen af de rentetilskrivninger, der skal indberettes det første år.

Lovforslaget indeholder ikke regler om kontrol med renter af private pantebreve; men det er hensigten, at en kontrolindsats på dette område skal gennemføres på det bestående lovgrundlag, hvorefter skattemyndighederne kan forlange, at den, der trækker en renteudgift fra på sin selvangivelse, skal oplyse, hvem der modtager rentebeløbet. Giver rentebetaleren ikke denne oplysning, kan skattemyndighederne nægte ham adgang til at fradrage rentebeløbet.

Lovforslagets gennemførelse må antages at medføre en stigning i provenuet fra indkomst- og formueskatten, fordi hidtil ikke-selvangivne renter af indeståender i pengeinstitutter m.v. og ikke-selvangivne indeståender vil komme frem til beskatning. Det er imidlertid meget vanskeligt at bedømme, hvor stort merprovenuet vil blive, fordi man ikke ved, i hvilket omfang indeståender i pengeinstitutter m.v. og renter heraf hidtil er blevet unddraget beskatning.

De eneste statistiske oplysninger, der foreligger til belysning af omfanget af disse skatteunddragelser, er en stikprøveundersøgelse, som statsskattedirektoratet i samarbejde med nogle kommuner foretog i 1976 i nogle få pengeinstitutter. Hvis denne undersøgelse kan anses for at være repræsentativ, tyder den på, at skattepligtige personer undlader at selvangive renter af indeståender i pengeinstitutter m.v. på omkring 450 mill. kr. årligt. Kommer dette beløb frem til beskatning som led i en indberetningsordning, vil det offentlige under ét få et merprovenu, der kan anslås til omkring 250 mill. kr. årligt. Heraf vil omkring 110 mill. kr. være provenuegevinst for kommunerne.